

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1908-1910 : L
84:1 - 200**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

2189

Käraste.

Tack för alla kart. Det sista var det bästa därefter säger, att du har kommit över det. Nåja, något annat var inte möjligt, för när en kritiker tar till så där med starstuggor, känner man, att han inte mäter och väger riktigt. Det är orättvist, men man inte annat än känna, att man inte kan ta åt sig en sådan skärtskur av ovett. Jag kan knappt säga, att jag har läst hela artikeln. Du pinade mig så. Jag blev också helt ängslig för egen räkning, för jag var ju den enda lilla rikt utbildade, som hade sett boken, och jag kunde ett fruktansvärt ansvar för att jag hade tillåtit dig, att ge ut den. Men jag kunde inte låta bli att tjofka, så snart som första förkräckelsen var över, att boken är i hög grad läsvärd och väl förtjänar att ha sett dagen.

Folk är i år antingen striga utom gräns eller också jämn-merligt beskedliga. Alla de blommor, som strös för myllor-jarna in, känna väl ändå att känna sig, då man skall börja räkna med dem som fullfärdiga förmågor.

Emellertid var det så synd om dig och jag led så, att inte kunde känna minsta nöje under Stockholmsvistelsen. Där var också det förfärligaste väder, regn hela dagen.

Jag hade läst över vad jag ville säga Nordens van om dig hos Bamrics, men det blev inte sagt. Att börja diskutera om dig, då vi satta alla tillräcknings, det ville jag inte. Jag kunde mig inte nog stark, jag kunde ha fått tårar i äganen, och det ville jag inte vara den med. Men jag hade Nordens van i ett par en gång. Han kom och kallade från Eric och jag skulle börja tala om dig, men nå kan Gleisler - atani fram. Och som han ju också hade skrivit Anturström, så kunde jag inte börja då med sin bok.

med mig och jag har det gott och fröjligt
med mig och jag har det gott och fröjligt
med mig och jag har det gott och fröjligt

Jullulstämman
Din pappas och kusinens
Din med kusinens hustru
1

Levde blev det inte något tillfälle. Och kanske
det var bäst så. Jag är inte riktigt mig själv. Jag
blir så häftig, så lättörd. Och jag vill inte, att de
utlä kritiker ska tro, att man frångår så mycket efter
dessa andamål. Betty kommer nog att säga sin me-
ning, hon. Jag var inte rädd denna gången, men så
und, jag är så ledsen, att jag inte fick gråta ut, men det
var väl bäst, att jag ^{inte kom i tillfälle,} fick slippa.

Det är intet annat fel än att sakerna inte ha kommit den
na månaden. Jag tycker Kruppalligan och andliga av en
stor trötthet och även av för stor känslighet. Men att
handen skakade var nog inte så farligt. De hade en pau-
sa på Clara Larsson, som inte satt fast i penneknäppet.

Jag var mycket nyfiken på Banniers villa, men den var
i mycket en skuffelse. Läget var härligt vid sefjälleden och gam-
la träd på en terrans vara förtjusande, och allt var så soligt
och kraftigt byggt, att det kändes i tusen år, men jag ville
ha haft en bättre stil, en gustavianisk stil på en djungårdsvilla
med detta löge. Nu var här ex. matsalen ett stort härligt rum,
men med enkla ^{vit} kappade väggar och grönt bjälktak som i en
lagård. De många porträtten kläde rummet, men jag tycker
ända, att man kunde få det litet vackrare. Hela stufvningen
var bara fyra rum, matsal, bibliotek och två mindre rum.
Väggarna var grå överallt, tror jag. De hade de gamla möb-
lerna kvar. Det var bra, men inbrotet så där dyrbart som t. ex
Mittag dopplers. Dessutom var huset i så många våningar och
det är svårt. Först kök i hällarvåningen och väl även jungfrurum-
st. därpå sovrummet och matsal och sällskapsrum i en våning
så sängkammaren, badrum och gästtrum i en våning, så
bibliotek och sönerum i fjärde våningen. Jag
skulle ha gjort mig ett rokokostolt därute, men detta var en rätt
bekvämlig bostad utan pretentioner. De säga, att den har blivit
så dyr, men jag förstår inte riktigt varför. Det är Rolfsalt
vad smaken är enkel nu för tiden.

Oj, detta skulle vara mitt jullest och nu får jag knappt rum